

εἶπεν αὐτῷ ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ΄. σεβασθεὶς τὴν δευτέραν. Ἐνίκησες ὡς ἔπρεπε τὸν κύριον Κερνάκ, καὶ σὲ εὐρίσκα τοσοῦτῳ ἄξιον εὐγενῆ ὥστε σὲ διορίζω σύμβουλον μου.

— Κἀγὼ προσφέρω τῇ Κομήσῃ Λαγνί, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαρία Ἀντωνιέττα, μίαν θέσιν Κυρίας τῆς Τιμῆς.

Τὸν ἐπιόντα μῆνα ἡ διοίκησις τοῦ τάγματος ἦν περ τὴν πρώτην φοράν ὁ Κόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχη, ἐπωλεῖτο πάλιν.

Ὁ Κερνάκ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀγοράσῃ διὰ τῶν ἐκ τοῦ παιγνιδίου κερδῶν του· ἀλλ' εὗρε συναγωνιστὴν τινά ὅστις πεισματωδῶς προσέθηκεν εἰς τὰς ἀλλεπκλήλους προσφορὰς του, καὶ τὸν ἀπέκλεισε τῆς κατοχῆς. Ὁ συναγωνιστὴς αὗτος ἦτον ὁ Κόμης Λαγνί!

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἡ Η ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ ΓΥΝΗ.

ΑΣΜΑ Γ΄.

Ὁ τραγευτός.

Ἡ φικιδῶν ἐπέστη ὥρα τραγετοῦ πολυποθήτου, αἱ παρθένοι τοῦ Αἰγίου προσεζήθον ἐν στολῇ, καὶ διὰ χειρὸς κρατοῦσαι κἀνίστρον ἐπαφροδίτου διεσπάρησαν ταχεῖαι, κ' ἦτον ἡ βουὴ πολλή.

Οὕτω πέτοντ' ἀπὸ σίμβλου μελισσῶν τὰ χροῦφα σμήνη, βταν θυμὸς ὁ εὐώδης καὶ ὁ σπάτος ἐξανθῆ, κ' ἐκμυζοῦν περιβομβοῦντα ἀαφιλῶς ἄθεν ἐκχύνει τὸν γλυκὺν ἄπὸν ἢ φύσις, πρὶν ἢ φθάσας ξηρανθῆ.

Εἰς σιωρὸς μελαμπορφύρους ἀνωρθοῦντο αἱ σταφίδες, ἢ πληθὺς τὰς περιεῖπε νέων ἠλιοτραφῶν ἥστραπτον δ' εἰς τὰς ἀκτῖνας τῶν κλημάτων αἱ ἀφίδες ὡς στεφάναι ποικιλιμένα δι' ἀνθράκων τιμαλφῶν.

Σὺ τὴν κεφαλὴν κρηδέμῳ διαλεύκῳ πυκασμένη, ὁ τῆς κόμης συνεκράτει τοὺς βοστρύχους εὐπειθεῖς, καὶ γυμνὸν τὸν χιονώδη τράχηλόν σου ἀφειμένη, μεγαλοπρεπῆς ἐχώρει· τύπος ἦσο ἀληθῆς

τῆς θεᾶς, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τοὺς εὐανθεῖς λειμῶνας τῆς ἀρχαίας Τρινακρίας μεταῦ τῶν γεωργῶν, τοῦ ἐρέβους τὰς σκηνώσεις νὰ ἐγκαταλείψῃ μόνας ἐξεκάλεσεν ἐρώντα τὸν ζοφώδη κυνηγόν.

Ἐπὶ τῶν ἀγρίων τὸν πόδα νοηελῶς περιπλανῶσα ἐπεσκοπέεις τῶν βοτρώων ἀφθονίαν τὴν πολλήν, καὶ συνέχαιρες, ὁπότεν οἰκετῶν χεῖρ κοπιῶσα εἰς εὐρεῖαν ἀπετίθει· καὶ προσήλιον αὐλήν.

Μὲ ἀσπαίρουσαν καρδίαν τὴν ἐσπέραν χαιρετῶντες σὲ ἠτέζον αἱ νέσι. Σὺ μὲ νεῦμα φιλικὸν διακόπτουσα τὸν ἔργον ἀπεχώρεις, καὶ σκιρτῶντες πρὸς τὸν οἶκόν σου κ' ἐκείνοι ἔτρεχον τὸν χωρικόν.

Ἦρχετο ἡ νύξ καὶ πρόφρων τὸν ἀστροφειγῆ μανθῶαν ὑπεράνω τῶν πεδίων ἐπεξέτεινε πλατὺν, καὶ συγγέουσα τὰ πάντα εἰς διαφανῆ σκοτίαν τοὺς ἐργάται· συνεκάλει περὶ τράπεζαν λιτήν.

Αἶφνης τότε καθωρῶντο πανταχόθεν ἀνιούσαι ἀπὸ μέσων τῶν ἀμπέλων φρυγανότροφοι πυρρί, περὶ δὲ αὐτὰς ἀλύσσοι· αἱ παρθένοι συγαροτούσαι συνεπλέκοντο εἰς κύκλους εὐστροφοί· καὶ ζωηραί·

ἐπὶ γλοεράς στιβάδος νεανία ἠπλωμένοι εἰς καλάμους ἐνεψύσων ἀρμονίαν προσφιλή, κ' ἡ μολπὴ τῶν γεραιτέρων μετ' αὐτῆς συζευγυμένη εἰς τὰ πέριξ ἀντελάει βρωμαλέα καὶ καλή.

Ἐλεγον, ὅτι αἱ νύμφαι ἀπὸ τῶν δρυμῶν τοῦ δρους, ἐνθα κρύπτεται τῆς Λαύρας ἡ θεότευκτος μονή, τοὺς τραχεῖς τῶν Καλαθρύτων καταβάσαι κατηφόρους συνεκρότησαν θαλαίαις ἐν ἐσπέρᾳ φωτεινῇ,

καὶ περὶ αὐτὰς συνῆλθε τοῦ Πανός ἡ συνοδία ἡχους πέμπουσα θυμῆρεις ἀπὸ εὐζέστον αὐλόν— τόσον ἠῤῥανε τὴν χάριν τοῦ χοροῦ ἢ ἡρεμία τῆς νυκτὸς καὶ ἡ γλυκύτης τῶν ἀσμάτων τῶν πολλῶν.

Εἰς ἀγροτικῆς οἰκίας τὸν ἐξώστην καθήμενη ἔρριπτες τὰ βλέμματά σου εἰς τὸν ἔμπροσθεν χορὸν, πλὴν, Εἰρήνη, ἡ ψυχὴ σου ἀλλαχού ἦν ἐστραμμένη, δέν σε ἔθελγεν ἡ τύρβη τῶν ἐσπερινῶν ὠρῶν . . .

τοῦ πυρὸς ψυχρὰ τὴν λάμπην ἀνανάκλα ἢ μορφῆ σου, τί δεῖξαι καὶ τί ἀκούεις, ὄφανεσο πῶς λησμονεῖς· περὶ σὲ τὸ πᾶν ἐγέλα, πλὴν οἱ μάυροι ὀφθαλμοί σου εἰς πυκνὸν ὀφρύων νέφος συνεκρούποντ' ἀφανεῖς . . .

Διελύετο ὁ κύκλος βαθμηδὸν καὶ ὑπεχώρει, ἔσθονεν ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν λαλούντων ἢ φωνῆ, εἰς τοῦ ἕπνου τὴν ἀγκάλην παρεδίετο ἡ κόρη, καὶ ἐθέριμναι τοὺς πάντας ἢ λυσίμελῆς εἰνί.

μόνη σὺ ἐστηριγμένη ἐπὶ τῆς λευκῆς ὠλένης ἀγρυπνος ἐναπομένεις ἐπὶ σκίμποδος ψυχροῦ, εἰς τῆς φύσεως τοὺς νόμους· μόνη ἀκαίματος σὺ μένεις, τοῦ βορῆᾶ ἐνθὺ σε δαίρει ἢ ῥιπὴ τοῦ ὄρουσεροῦ.

Εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον ἐμβυθίζουσα τὸ βλέμμα τὴν μακρὰν ἀπόστασίν του ἔλεγον θὰ διαβῆς, κ' εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ στήθους μου ἐπάγωνε τὸ αἷμα, μὴ γὰρ ἀχανῆ αἰθέρα ἀναπτάσα ἐγκρυβεῖς·

ἐτρεμον μὴ ἡ ψυχὴ σου λεληθῆα ἐκπηδήσῃ
εἰς τὰς πτέρυγας ἀφώνου, ἀοράτου στεναγμοῦ,
καὶ παλαίων, ἀκουσίως ἡ κραυγὴ μου μὴν ἠχήσῃ,
δός μοι, ἔλεγον, ὦ πλάστα, δός βράνιδα οἰκτιρμοῦ !

Πλάστα μου, σὺ μ' ἠκροῦσο ! δὲν μὲ ἤκουεν ἐκείνη,
ἤς τὴν θύην τρεμοσύνον ἐπεχρῦσανε τὸ φῶς
τῶν ἀστέρων διαττόντων· δὲν ἠγγόνεις, τίς δούνη,
τίς ὀλολυγμὸς τὰ στέρνα μου ἐσπάρασσε κωφός !

Ναὶ θεέ μου ! δὲν ἠγγόνεις τῆς ζωῆς μου πῶς τὸ νῆμα
ἀφανῶς οἱ δάκτυλοί της συνεκράτουν οἱ λεπτοί,
καὶ πῶς πᾶσα κίνησίς των, τῶν ποδῶν της κάθε βῆμα
δόνησις μυστηριώδης, πάσις μ' ἦτο ποθητή . . .

Ὡς ἀκαριαῖον τρέχει τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τὸ βρεῦμα
ἐπὶ μίτου σφυρηλάτου προπεμπόμενον μακρὰν,
καὶ ὡς φέρεται τοῦ νότου ταχυκίνητον τὸ πνεῦμα,
ὅταν Αἴολος ἐγείρῃ τρικυμίαν φοβεράν,

Οὕτως ἔπταντο αἱ νύκτες· διεγέλα δὲ ἡ ἔως
μιλιτοπάρειος καὶ ἔνδον σὲ ἀπώθει σιγανή,
ἐνῶ κάτωθεν τῶν θάμνων τοῦ κορυδαλοῦ τοῦ τέως
κακρυμμένου σ' ἔχαιρέτα ἡ φῶδὴ ἡ πρωινή·

Εἶλες φύγει καὶ εἰσέτι ναρκωμέν' ἡ ὄρασίς μου
σ' ἀνεζήτει, πλὴν ματαίως· ἦδη ἐργατῶν ὁ θροῦς,
παῦρος καὶ δειλὸς τὸ πρῶτον, ἐπληθύνετο ἐγγύς μου,
τοὺς ἄρμους τοῦ σώματός μου ἐξεγείρων τοὺς νωθροῦς.

Εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τὴν βράχιν ὁ Ἀπόλλων ἀναβαίνων
χείμαρρον θεριῶν ἀκτίνων ἐξαπέστελλε ταχύν·
ἀνιστάμην κ' ἐγὼ τότε, βιγηλὸς δὲ καὶ ἀσθμαίνων
πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Αἰγίου ἐσυρῶμην τὸν τραχύν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

* Παρουσίασαν ποτὲ τῷ τραπεζίτῃ Ροσχίλδῳ
κατάλογον τινὰ ἐπὶ ἀγαθοεργίᾳ συνδρομῆς, ὅπως
καὶ οὗτος καταγραφῇ ὁ Ροσχίλδος λοιπὸν ἐσημειώ-
σε 1000 φράγκα συνεισφοράν. Εἰς δὲ ἐκ τῶν πα-
ρευρεθέντων τῷ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ υἱὸς
αὐτοῦ εἶχε συνεισφέρει πολὺ ἀνώτερον ποσόν.—
Κάμνει καλὰ ὁ υἱὸς μου, ἀπήντησεν ὁ Ροσχίλδος,
διότι ἔχει πατέρα πολυτάλαντον καὶ ἐπομένως
οὐδὲν ἐμποδίζει αὐτὸν τοῦ νὰ κάμνῃ μεγάλα· συ-
νεισφοράς.

* Δεῖξαντες ποτὲ τῷ Ροσσίῳ τὴν φωτογρα-
φίαν τοῦ Μαυερόβερου, — Ἄ ! δὲν τῷ ὁμοιάζει
ποσῶς, ἀνέκραξεν οὗτος· εἶναι ἀδύνατον ἡ εἰκὼν
αὕτη νὰ παριστᾷ τὸν περιώνυμον ἐκεῖνον ἄνδρα.
— Πῶς, εἶπαν ὁ ἔχων τὴν φωτογραφίαν, δὲν βλέ-
πετε πόσῃ ὁμοιότητᾳ ἔχει ; — Ἄ δὲν εἶναι δυ-
κατὸν, ἐπανελάβην ὁ Ροσσίῳ, καθότι ὁ Μαυερ-

βέρος ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ ἐδῶ τὸν βλέπω
ἔχοντα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας. — Μὲ τῆτο ὁ
Ροσσίῳς ἤθελε ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἦτον εὐστοχος
ἡ θέσις καθ' ἣν παρίστατο ἐν τῇ φωτογραφίᾳ ὁ
περιώνυμος ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

* Ἀσθενήσας βαρέως ὁ Πάππας Ρώμης Πίος δ
Β'. προσεκάλεσε τοὺς ἰατροὺς εἰς συμβούλιον, καὶ
ἐρωτήσας αὐτοὺς περὶ τῆς καταστάσεως ἐν ἣ εὐ-
ρίσκετο, τὸν διεβεβαίωσαν ὅτι οὐδένα διέτρεχε
κίνδυνον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠσθάνετο ἑαυτὸν πάσχοντα
σφοδρῶς, εἶπε—Τί δυστύχημα τοῖς βασιλεύουσι !
μὴ δυναμένοι οὐδὲ κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς
των στιγμὰς νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν. — Καὶ μετ'
ὀλίγας ἡμέρας ἀπεβίωσεν.

* Ὁ Σπινέλλος, ζωγράφος διάσημος τῆς Το-
σκάνης, ζωγραφίσας τὴν πτώσιν τῶν ἀνταρτῶν
ἀγγέλων, ἔδωκεν εἰς τὸν Ἐωσφόρον τοσοῦτον
εἰδεχθῆ μορφήν, ὥστε καταληφθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ
τρόμου, ἐνόμιζεν ἔκτοτε ὅτι βλέπει πανταχοῦ τὸν
δαίμονα ἐλέγχοντα αὐτὸν διότι τὸν παρέστησε
τοσοῦτον φοικῶδη.

* Ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα οἱ
εἰς θάνατον καταδικασθέντες ἐσυνειθίζον νὰ πω-
λῶσιν εἰς χειρουργοὺς τὸ πτώμα αὐτῶν, τὸ δὲ
ἐκ τῆς πωλήσεως ταύτης ποσὸν ἐδαπάνων με-
θύοντες πρὶν ἤθελον ἀποθάνει. Εἰς αὐτῶν, κατα-
δικασθεὶς ἐπὶ ἐγκλήματι εἰς θάνατον, προσεκά-
λεσε χειρουργόν τινα εἰς ὃν ἐπώλησε τὸ πτώμα
του ἀντὶ δύο γουινεῶν. Ὅτε δὲ τὰς ἔλαβεν ἤρξατο
νὰ γελᾷ σαρδόνιον. Ἐκπλαγέντος δὲ τοῦ χειρουρ-
γοῦ ἐπὶ τῷ γέλωτι τούτῳ « Κακόμοιρε ἰατρὲ, τῷ
εἶπεν ὁ κατάδικος, ἐνόμισες ὅτι θὰ μὲ ἀπαγχο-
νίσωσι· μάθε ὅμως ὅτι θὰ μὲ καύσωσι, καὶ αἱ
δύο σου γουινεαὶ κακῶς ἐδόθησαν. »

* Καθ' ἐκάστην εἰσέρχονται εἰς Λονδίνον 200
000 ἄνθρωποι πεζοὶ καὶ 4500 διὰ τῶν ἀτμο-
πλοίων εἴτε ἐκ τῶν παρακειμένων μερῶν, εἴτε καὶ
ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς.

* Ὅτε ὁ στρατάρχης τῆς Φέρτης ἔλαβε κατο-
χὴν τῆς Λυβρίας, οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπευσαν εἰς προὔ-
πάντησίν του ὅπως τῷ προσφέρωσι τὴν ὑποτα-
γὴν των· ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδὲ νὰ τοὺς δεχθῆ ἤξιώσε,
λέγων « Δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ἴδω ἄνευ φρίκης,
ἀφοῦ ἐπρόδωσαν τὸν Κύριόν μου ». Ὅτε ὅμως ἔ-
μαθεν ὅτι τῷ ἐκόμιζον δῶρον τετρακισχίλια χρυ-
σᾶ νομίσματα, τότε δὲν ἐφάνη τόσον ἀκαμπτος
« Φεῦ ! οἱ δυστυχεῖς, εἶπεν, ὅταν ἐπρόδωσαν τὸν
Κύριόν μου δὲν τὸν ἐγνωρίζον. »